DISSERTATIO MEDICO-CHIRURGICA

DE

CUCURBITULIS, MOXA, ET ACUPUNCTURA,

QUAM Deo duce & auspice Dei-parâ, in Augustissimo Ludovicæo Medico Monspeliensi, publicis subjiciebat disputationibus, JOANNES-JOSEPHUS DÉIDIÉ, Leonacensis, Diœcesis Forojuliensis apud Gallo-Provinciales, Liberalium Artium Magister, & jam-dudùm Universitatis Medicinæ Monspeliensis Alumnus, die 27 Augusti 1787.

PRÆSIDE

N. N. D. D. FRANCISCO VIGAROUS, Ludovicæi Medici Monspeliensis Professore meritissimo.

Pro primâ Apollinari Laureâ.

MONSPELII,

Apud JOANNEM-FRANCISCUM PICOT, Regis & Universitatis Medicinæ Typographum unicum.

M. DCC. LXXXVII.

ILLUSTRISSIMO, NOBILISSIMOQUE VIRO

D. D.

LUDOVICO DE THOMASSIN,

EQUITI, MARCHIONI DE PEINIER,

REGI A SANCTIORIBUS CONSILIIS, IN SUPREMA PROVINCIALIUM CURIA PRÆSIDI HONORARIO, REI JUDICIARIÆ, CIVILIS, ÆRARIÆ, MARITIMÆ, ET BELLI PRÆFECTO IN INSULIS GUADELOUPE, MARIE-GALANTE, ET ALIIS, &c. &c. &c.

VIR NOBILISSIME,

Si quid habeam, si quid possim, totum hoc muneris tui est. Unum adhuc optandum restabat, opusculum istud, etsi tenuis fili,

nomine tuo condecorari ſineres, non, quod dignum certè patrocinio tuo vectigal ex hoc perſolvere crediderim, ſed, quod ſolum in me eſt, obſequii & reverentiæ pignus tibi offerre. Longum vivas incolumis, hæc ſunt vota,

Obſequentiſſimi & tibi devotiſſimi
Clientis,
J. J. Déidié.

DISSERTATIO
MEDICO-CHIRURGICA
DE
CUCURBITULIS, MOXA ET ACUPUNCTURA.

RECTIUS quidèm noverant antiqui Medicinæ Patres, topicorum, attrahentium, epiſpaſticorum energiam, & ulcerum artificialium utilitatem in debellandis pluribus morbis ſivè acutis, ſivè chronicis, teſtante obſervatione. Damnandi igitur recentiores Medici, apud quos, poſt detectam ſanguinis circulationem harvæanam, penitùs ferè obſolevit, & oblita quaſi jacuit horum-ce auxiliorum doctrina, quæ, regulari & conſtanti motui humorum progreſſivo, minùs bene congruere videretur.

In hoc enim naturam imitari voluerunt, quæ humorum motus mutare valet, aliò dirigere, ad certa quædam loca præ aliis determinare, & ſalutaribus hiſce moliminibus à

noxiis corpus expurgare, & à morbis ſolvere. Sic 1°. apud infantes efflorеſcunt in facie, aut capitis cute capillatâ, achores, favi, tinæa, quæ lippitudines, tuſſes, epilepſias, aliofque hujus-ce ætatis morbos radicitùs ſanant, & à recurſu liberant, quamdiù fluunt. Sic 2°. morbi exanthematici, herpes, ſcabies, quartanam pertinacem, epilepſiam, maniam, aſthma plerùmque ſanare obſervantur. Sic 3°. exulcerationes in variis corporis partibus factæ hoc ſartum tectumque ſervant dùm fluunt, aſt plurium malorum ſunt mineræ, ſi improvidè exſiccata cohibeantur. Ulcera inveterata, critica, maximè apud ætate provectos, ſanare aut exſiccari funeſtum eſt.

Naturâ enim duce & favente analogiâ, cucurbitulas, moxam, veſicantia, cauteria, ſcarificationes ſæpiùs in uſum advocabant veteres, ut naturæ moliminibus ſupplerent, humores ad certa loca determinarent, derivarent, revellerent, motus illorum mutando, invertendo. His etenim auxiliis naturam ſupplere felicitèr novit ars noſtra in morbis ſivè externis, ſivè internis, quod de cucurbitulis, moxâ & acupuncturâ verùm eſſe probandum habeo, & ex hoc præcipuè horum-ce auxiliorum utilitatem & præſtantiam demonſtrare. Ut autem cum ordine procedat hæc diſquiſitio, dicam, & breviter quidem, quantùm potero, de ſingulis; 1°. quid ſint; 2°. quibus morbis opitulentur, ut dein obſervationibus ſatis inſtructus, faciliùs enucleare detur, cur quomodò, quandò in uſum advocari poſſint & debeant hæc-ce auxilia: iſtud autem ultimum ex bene perſpectâ derivationis & revulſionis theoriâ palàm fiet.

§. I^us.

De Cucurbitulis.

Cucurbitulæ vocantur vaſa diverſæ magnitudinis, vitrea, cornea aut ænea, quæ cuti calida applicantur ut, ſublatâ æquabili aëris ambientis preſſione, hùc libera humoribus via aperiatur. Ampliantur enim tunc & turgeſcunt vaſa, humores hùc attrahuntur. Circà methodum admovendi cucurbitulas, illarum ſelectum & diſpoſitionem, ſeù manualem operationem, diſſerere noſtrum non eſt. Hæc enim minùs eſſentialia ab *Heiſtero* aliiſque exactiùs delineata & figuris expreſſa, utiliùs legi poſſunt. Hoc tantùm dicam, cucurbitulas applicari ſiccas vel cruentas. Si enim cultello vel ſcarificatorio peculiari conciditur cutis antè vel poſt operationem, ut major ſanguinis effundatur copia, cruentæ vel ſcarificatæ dicuntur.

Hoc autem ſub cucurbitularum applicatione ſemper deſideratur, ut fiat localis vel irritatio, vel vacuatio. Potentiùs enim utrumque commovet humores fortiùs impactos, & derivat, aut revellit, ſi impetuosè nimis ad certa corporis loca rapiantur, mutando illorum directiones, frangendo & invertendo particulares fluxus.

Hinc igitur, 1°. ad derivandum plurimùm contulerit cucurbitularum applicatio, quæ, ſuprà locum affectum, aut, in quantùm fieri poteſt, vicinum, fiet. Sic in morbis ſoporoſis, apoplexiâ, v. g., utiliſſimum ſenſent artis clinicæ

principes cucurbitulas ſcarificatas occipiti apponere, ut ad venas occipitales determinentur humores rapti ad caput; neque præſentiùs ullum auxilium aſſerit *Morgagnus*, aliique plures, poſt veterum dogmata. Felicitèr quoque adhibentur in eodem loco, aut vicinis, adversùs morbos faciei, maximè fluxiones pertinaces, quæ oculos, nares, aures infeſtant. Cucurbitulis ſcarificatis ad femora, aut crura applicatis, reſtitutum ſanguinis fluxum novimus. Parotidem ſubſidentem, cucurbitulâ ſiccâ, ſub ipſo ſubſidentiæ ſtatu, huic appoſitâ, iterùm intumuiſſe, & criticâ ſuppuratione febrem malignam ſolviſſe teſtabatur nobis Vir Clinicus fide digniſſimus D. *Vigarous*, Profeſſor meritiſſimus.

2°. Humores revellunt efficaciùs adhùc cucurbitulæ. Ægrum à delirio phrenitico liberavit, ſæpiùs repetitâ cucurbitularum ſiccarum applicatione ſuprà ſpinam dorſi & femora, clariſſ. idem Vir. Anginam graviſſimam aliis auxiliis rebellem, cucurbitulis ſcarificatis ſuprà genua internè poſitis curatam, refert *Dekkerus*. Efficaciſſimum præbent auxilium cucurbitulæ ſcarificatæ adversùs tumores albos, rheumaticos, quæ genua ut-plurimùm infeſtant. Cucurbitulis ſuprà hypocondria appoſitis narium hæmorrhagiam compeſci ex veteribus norunt omnes quotquot illorum curant dogmata. Sanguine ex utero immodicè fluente grandiorem cucurbitulam ſub mammis applicandam præcipit *Hippocrates*. quid plura memorem; mirùm aït *Heiſterus*, *quantùm valentèr ſanguinem undequâque attrahant & extrahant, & verſus determinatùm locum trahant. Promptiùs & efficaciùs nullum eſt auxilium.* Nulla eſt enim corporis pars in quâ cum ſucceſſu non poſſint adhiberi; immò & venæ-ſectionem ſupplere,

ſi propter virium imbecillitatem inſtitui non poſſit, vel propter vaſorum tenuitatem.

Quænam ſint illius operationis regulæ, theoria, cautelæ commodiùs dicemus poſtquàm de moxâ & acupuncturâ dixerimus, & horum-ce auxiliorum præſtantiam obſervationibus comprobaverimus. Neque enim diverſa eſt agendi ratio, eadem ferè eſt energia & indicatio. Sit igitur.

§. IIus.

De Moxa.

Quod remedium non ſanat, ferrum ſanat*, aït *Hippocrates*, *quod ferrum non ſanat, ignis ſanat, quod ignis non ſanat, inſanabile dici opportet.* Hæc ſemper fuit *Hippocratis* & Veterum mens circà uſtionis efficaciam, ut in pluribus morbis ad hoc-ce remedii genus tanquàm ad ſacram anchoram confugerint. Uſtio autem illa non ad morborum ſanationem tantùm, ſed ad illorum præſervationem in pluribus regionibus inſtituitur. Apud ſiculos, teſte *Aquapendente*, mos eſt varias corporis partes comburendi, ut ſani ſerventur. Barbari Libyæ populi puſillis ſuis quarto ætatis anno venas cervicis adurunt, ut à familiaribus morbis ſervent. Solemnis eſt apud Italos cervicis uſtio, & plurimæ gentes hâc methodo firmitatem corpori conciliant, ut laboribus, exercitiis, venationi aptiores evadant. Sed de moxâ tantùm, uſtionis ſpecie, proponitur quæſtio. Circà quam inquiram, 1°. quid ſit, & quænam illius applicandi methodus; 2°. quibus morbis opituletur, & in quibus caſibus cauterio actuali præſtet.

Mirandum ſanè, ſed ſimùl dolendum, adeò exſoleviſſe hoc auxilii genus, immò tanquàm noxium aut inutile à pluribus ablegatum fuiſſe. Antiquiſſima enim eſt moxæ applicatio, igne aut cauterio actuali horrenda minùs & temperatior, & in quibuſdam morbis efficaciſſima. *Hippocrati* & veteribus ſivè Arabis, ſivè Græcis familiare fuit hoc remedium, etſi urendi modus & materies diſſimilis fuerit. Ex lino crudo moxam parabat *Hippocrates*. Pannum goſſipinum Gallicè *coton bleu*, Arabes adhibebant; apud Indos medulla junci oleo ſeſami imbuta vigebat; Sinenſes autem & Japonii apud quos celebratiſſimus eſt moxæ uſus, ſtupâ utebantur molliculâ, facilè inflammabili, ex artemiſiæ latifoliæ adhucdùm novellæ foliis contuſis ad lanuginis mollitiem, paratâ. Nos verò goſſipio carpto utimur, in formam cylindruli, lintei ope circumvoluto, pollicis diametrum & altitudinem habente. Cylindrus ille cuti dolenti, ſalivæ aut gummi ope appoſitus, progreſſu lento comburitur, & eſcharram plùs minùs-ve profundam pro medentis metu relinquit.

Aſt potentiùs nullum habemus auxilium in humorum congeſtionibus, maximè inveteratis & pertinacibus. Sic in morbis chronicis pleriſque, in doloribus rheumaticis, ſivè caput, ſivè pectus, ſivè articulos profundiùs infeſtent, magis adhùc ſi fruſtranea fuerint alia remedia, balnea, ſtillicidia, frictiones, rubefacientia, veſicatoria, efficaciſſima erit uſtio. In his enim, ob humoris profundam congeſtionem & partis infarctum, fibræ motus languent, aboletur ferè oſcillatoria facultas, ſenſibilitas imminuitur, uno verbo torpeſcit vis, motus, actio & vita in parte, ſolâ uſtione feliciùs exſuſcitanda.

1°. In morbis capitis chronicis, epilepſiâ, maniâ, melancoliâ, Sinenſes, magis adhùc nigritæ, teſtante *Kempfero*, totam ſuturam coronalem longâ & largâ ſtupâ comburunt, & ſanitas ſæpè deſperata redit. Epilepſiam uſtione ſanatam memorat *Tulpius*. Hanc commendat in ſimili caſu *Aræteus*. Plurima magnaque de hoc-ce medicamenti genere promittunt *Severinus*, *Hildanus*, *Proſp. Alpinus* aliique. Quid poſſit moxæ uſus in defluxionibus avertendis, aut diſcutiendis inferiùs demonſtrabimus.

2°. Fonticulos per uſtionem felicitèr adhibitos in morbis pectoris à pituitâ craſsâ, frigidâ, pulmones obruente, in aſthmatis hac ſpecie, in phthiſi incipiente, teſtantur *Williſius*, *Aquapendens*, *Hildanus*, *Bennetus*. Aſt in empyemate, aut quacumque ſuppuratione vel imminente, vel fiente, vel jam factâ utiliſſimum erit latus moxâ adurere juxtà veterum exemplum & præceptum. *Evagoræ filius Cyneſias è morbo laterali aridus, crura gerens calamacea puris expers nuncius tabis, pluribus eſcharris corpus inuſtus, in concionem prodiit.* Gal.

3°. Adversùs morbos rheumaticos ſivè caput, ſivè pectus, magis adhùc ſi articulos afficiunt, moxam applicare expedit ad ſanationem. Hinc in hemicraniâ, clavo, maximè, ſi ſint pertinaces, materies in textu cellulari profundiùs lateat, aut pericranio fortiùs inhæreat, & fruſtranea fuerint alia auxilia, locum dolentem moxâ comburere optimum erit. Dolorem rheumaticum pectus pertinaciter infeſtantem, moxâ, in ſe ipſo ſanavit clariſſ. *Pouteau*, undè ſputatio facilis, pectus ſublevans.

4°. Tandem *in coxendico dolore crus adurendum multis &*

profundis ustionibus, aït *Hippocrates*. Ultimum est, & in veteribus morbis efficacissimum, aït *Celsus*, tribus aut quatuor locis suprà coxam adurere; omnes enim hi dolores, ubi inveteraverunt, vix citrà ustionem finiuntur. Moxæ autem efficaciam in doloribus ischiadicis comprobat quotidiana observatio.

Hic autem inquirere necessum est, 1°. An ignis seu cauterium actuale sit causticis anteponendum? 2°. An ustio ex ferro candenti, lentæ combustioni per moxam præstet & quandò?

Quoad primùm: ignem causticis præstare ità crediderunt antiqui ut quoscumque ferè morbos cauteriis aggredi non dubitaverint. Timidi vero nimis recentiores ignem tanquàm remedium crudele oblivioni penitùs damnaverunt. In hoc autem nimii omnes. Hoc enim generalius asseri posse credo, ignem præ causticis palmam mereri in morbis jam memoratis, qui ab humorum viscididitate, frigiditate, inertiâ ducunt originem, maximè si jam inveteraverint & profundiùs sedem suam figant. Sic in doloribus, tumoribus glandulosis, obstructionibus, etiam internis, in hydrope, anazarcâ, ut exemplis confirmavimus.

2°. In ulceribus fungosis, humidis, saniosis. 3°. In anthrace, gangrænâ humidâ depascente, in carie, nemine contradicente, & certè recentioribus hæc laus debetur nostris, quod ignis & moxæ usum ab oblivione vindicare quotidiè studeant. Neque enim innocuus est causticorum usus. Immò sæpiùs funestus & lethalis. Quot enim ex illorum applicatione clades non dicam apud Agirtas solùm & circulatores. Insuper non una est in igne aut moxâ salus, suppuratio;

maxima præſtat ſubitanea irritatio quæ commovet humores, fibras, nervos, vaſa ſtimulat, viſcida, impacta, ſolvit, frigida calefacit, ſenſibilitatem, mobilitatem reſtituit, uno verbo vitam exſuſcitat.

Hic quæri poteſt, an ſcilicet moxæ applicatio cauterio & ferro candenti præſtet, ſeu, an lenta combuſtio ſubitaneæ ſit anteponenda? Hoc animadvertendum, 1°. ignis vim & energiam profundiùs imprimi & validiùs commovere, exagitare ſivè ſolida, ſivè fluida, quò ſubitanea magis & celerior erit. Hinc in caſu viſcidi & frigidi infarctus, magis adhùc ſi vetus ſit, & altius lateat, ferro candenti profundè ſatis adurere expedit. Unica enim ſuffecerit uſtio ex ferro candenti, neque enim unica ſufficit moxæ combuſtio, experientiâ teſte. Nimis autem crudele foret, ter, quaterve eumdem locum moxâ comburere. 2°. Si potentiùs derivare, revellere neceſſum fuit, ferrum candens certius & tutius id præſtabit. Hinc in dolore pertinaci, qui aliis revellentibus & veſicatoriis non ceſſit, ſic, ſi exſiccare, conſumere humidas & ſucreſcentes carnes in ulceribus fungoſis, ſic, ſi, inflammatio artificialis ſit illicò excitanda, ſuppuratio promovenda, aut renovanda, plùs valet ferrum candens quàm moxa. Quid plura memorem? Hoc annotare ſuffecerit, lentam uſtionem timidæ ægrorum puſillanimitati videtur magis conſuluiſſe, quam utilitati: veterinariorum experientia luculenter ſatis commonſtrat.

Nunc vero ſtabilitâ tùm cucurbitularum, tùm moxæ præſtantiâ, reſtat indagandum, quod promiſeram, cur, quomodò, quandò in uſum advocari debeant? Quod ex ſequentibus fortè innoteſcet.

1°. Quidem præcipui horum-ce auxiliorum effectus sunt vacuatio & irritatio. Sed, notante Cancell. ampliss., hujus ætatis Clinici non satis colunt præcepta medica antiquitùs condita ex consideratione sympathiarum quæ à loco vacuato aut irritato propagantur ad partes vicinas, aut è directo positas. Hinc enim æquum est deducere derivandi & revellendi leges, non ex theoriis, ex pravè hùc detortâ hydraulicâ, confectis in artis perniciem.

Derivatio enim apud saniores dicitur humoris illapsi tractus in vicinum, revulsio autem humoris illabentis in contrarium. Hæc *Fernelius* cum veteri scholâ. Igitur sub derivationis operatione attrahuntur, alliciuntur humores illapsi, jam impacti & hærentes. Revulsione autem turbatur humorum inclinatio, invertuntur motuum directiones, quæ ad certa quædam loca nimio impetu hos rapiunt. Vacuatio autem & irritatio potentiùs hæc præstant, testante experientiâ & observatione, ut lucidè fusiùs demonstrat sympathiarum doctrina.

Hæc sint igitur circà moxæ & cucurbitularum usum, leges generales therapeuticæ.

Prima Lex.

Derivatio fieri debet in parte affectâ, aut huic, in quantùm fieri potest, vicinâ, vel sympathicè cùm illâ quocumque modò consentiente, maximè vero juxtà rectitudinem.

Derivatio igitur locum habebit adversùs fluxiones perfectas, jam facto humorum decubitu. Hinc in coxendico

dolore crus adurendum multis & profundis uſtionibus. Eadem erit hujuſ-ce auxilii efficacia in parte vicinâ aut ſympathicè conſentiente è directo. Laudantur enim humorum curſus qui fiunt è directo. Hinc laudanda veſicatorii, aut moxæ applicatio in iſchiade, ſi juxtà nervi tractum fiat. In hoc caſu nunquàm *Cottunium* fefellit veſicantis actio, ſuprà peronei, ſeu fibulæ caput impoſiti, ſic, ut totam ejus loci ſubcutaneam nervi iſchiadici partem comprehenderet. Hujus obſervationis veritatem jam comprobaverat Cancell. illuſtriſſ. & nos ipſi paucis ab hinc experti ſumus. Hinc cucurbitulis occipiti appoſitis derivationem moliebantur veteres in apoplexiâ; moxâ comburitur pectus in aſthmate aliiſque.

Secunda Lex.

Ex *Galeno* unicum prorumpentium humorum auxilium eſt revulſio. Hæc autem utiliter fiet ſub fluxione imminente aut incipiente, dùm exagitati humores varias corporis partes infeſtant, aut in unam quaſi per ſaltus feruntur. Sic materiem arthriticam retropulſam viſcera minitantem epiſpaſticis ad articulos revellimus, ſic humorum catharropiam ſeu raptus ſursùm cohibemus, cucurbitulis ad femora, crura appoſitis; quid alia memorem.

Tertia Lex.

In fluxionibus inveteratis quæ materiem profundiùs impactam habent & ſedem immutabilem, auxiliis noſtris loco affecto appoſitis, optimum erit ſolida languentia, &

humores impactos & inertes exagitare summoperè, dein aliò revellere. Jam hæc docuerunt veteres. Imminente fluxione aut jam fiente, revellendum est quod influit. Quod autem influxit derivandum per partem affectam, vicinam aut sympathicè correspondentem. Sic imminente apoplexiâ, sub ipso humorum raptu, omni ope tentanda revulsio, derivatio autem, si perfecta fuerit. Istud autem quod ità infarctum parti, conjectura est, ut omni fluendi derivandique habilitate sit orbatum, potenter primùm derivantibus, dein revellentibus est lacessendum. Plura dicere vetat temporis brevitas & dicendorum copia.

§. IIIus.

De Acupunctura.

Chinensium & Japonensium omnis ferè Medicina in moxiburio & acupuncturâ versatur. Ex his tùm conservandæ sanitatis, tùm recuperandæ petunt auxilia. Undè artistas gentes illæ seligunt inustores & acupunctores dictos, notante *Rhynio* & *Kempfero*, quorum in officinis ligneæ prostant effigies distinctis variegati coloris punctulis notatæ, quibus partes urendæ aut pungendæ discriminantur. Sic autem instituitur hæc operatio.

Aurea, argentea-ve acus loco pungendo admota, vel simplici puncturâ, vel malleoli ope, vel intrà digitorum apices volvendo ad nutum medentis, vel superficiariè magis, vel profundiùs pro morbi sede adigitur. Triginta respirationum

reſpirationum ſpatio in parte punctâ detinetur, modò facilè ferat æger, ſin minùs eximitur, ut denuò ter, quater, ſæpiùs-ve, ſi neceſſum ſit, pungatur.

Leges artis punctoriæ variæ ſunt prout flatuum latex, in quibus morborum ſeminia ponunt, ſedem altiùs fingit, ex quo profunditas & locus punctionis à Medicis determinatur. Hoc præcavere edocti ne nervos, tendines, arteriasve inſignes lædant.

In pluribus affectibus hâc therapeïâ utuntur Sinenſes, aſt imprimis adversùs paſſionem colicam, aliaque nata ex flatibus inteſtinorum mala, laſſitudines ex eâdem causâ, teſticulorum inflammationes, arthritidem vagam imprimis. Immò uterum gravidum acupungunt, ubi fœtus ante juſta partûs tempora nimioperè ſe movet, horrendis doloribus matrem vexans cum vitæ diſcrimine. In colicâ graviſſimâ endemicè graſſante, punctiones geometricas in epigaſtrio inſtituunt, quibus velut incantata ſubitò plerùmque ceſſant hujus colicæ tormina.

Veſicatoriis, ſcarificationibus æquiparandum venit hocce auxilii genus. Derivant enim potentiùs humores, immò & his videtur præſtare quòd altiùs penetret & cauſam mali attingat.

Nemo adhùc quod ſciam apud nos hanc operationem tentavit, & plurimi hanc tanquàm noxiam rejiciunt. Non rectè quidem meo judicio. Lubentiùs enim hanc ſuaderem in colicis doloribus à flatu cum abdominis diſtenſione abſque febre. Hanc moxæ ſubſtituendam crederem apud ægros qui ignem reformidant, in doloribus, rheumaticis frigidis. Non incaſsùm acupungerentur tumores à frigidâ

& crafsâ materiè , topicis nullomodò folvendi. Hoc confilio ut promoveatur inflammatio , febris localis , fuppuratio quæ fola fanare poffunt ; in tumoribus criticis , parotidibus , v. g. , fi ob vitæ inertiam & materiei lentorem , metus fit , ne perfecta crifis poffit abfolvi.

FINIS.

ARGUMENTABUNTUR

N. N. D. D. PROFESSORES REGII.

N. D. PAULUS JOSEPHUS DE BARTHEZ , *Regis in Sacro Confiftorio Confiliarius , Univerfitatis Cancellarius.*

N. D. GASPARDUS-JOANNES RENÉ , *Decanus.*

N. D. ANTONIUS GOUAN , *Pro-Decanus.*

N. D. FRANCISCUS BROUSSONET.

N. D. FRANCISCUS VIGAROUS.

N. D. JOANNES SABATIER.

N. D. JOANNES-CAROLUS DE GRIMAUD.

N. D. HENRICUS LUDOVICUS BRUN.